A Europa, i per la porta gran.

Opinió | 05-11-2012 | 07:46

La història d?Europa s?ha escrit també a Catalunya. I a les nostres ciutats. A Girona, per exemple, la petja de Carlemany és present i està empeltada en la nostra identitat més íntima. Som part d?una mateixa cosa, per realitat física però sobretot per voluntat política. Hi ha qui amb la idea d?Europa vol fer el mateix que va fer amb la idea d?Espanya: apropiar-se-la, manegar-la i imposar-ne la versió que li convé. ¿Cal recordar, però, que la idea d?Espanya ha fracassat: un Estat arruïnat, endeutat, sense feina, sense capacitat d?oferir futur als seus fills, sense capacitat d?integrar cap realitat que no s?expressi d?una determinada manera i amb una determinada llengua?

Jo no vull que Europa fracassi. Ben al contrari, no entenc el futur i el progrés sense Europa, perquè així ha estat per als catalans des de molt abans que forméssim part de la UE. Quan l?Estat espanyol prohibia, perseguia, reprimia, a Catalunya s?anhelava el que Europa proporcionava als seus països més pròspers: pau, democràcia, llibertat, economia oberta, modernització, etc. Ara no és diferent: quan se?ns amenaça, busquem el referent europeu per trobar-hi el que sempre hi hem buscat.

Tanmateix, el risc del fracàs d?Europa és alt. En primer lloc, per la matusseria d?Estats com l?espanyol. És un veritable cementiri de llocs de treball i d?esperances, que amenaça seriosament les pensions dels seus jubilats atesa la seva incapacitat manifesta de generar i retenir riquesa que pugui sostenir l?estat del benestar. Espanya s?apropa cada dia més a Grècia, i una Europa amb dues grècies té el futur molt més negre. En segon lloc, per la incapacitat política de la pròpia UE a l?hora d?accelerar processos transformadors, des dels eixos ferroviaris (la UE queda en ridícul cada vegada que Espanya defensa el corredor central) fins a la política exterior, passant, és clar, per la política regional.

Catalunya és a la cadena de l?ADN europeu. En d?altres, això seria una mera opinió. En el nostre cas és una dada contrastada per la història. Potser que algú trobi en l?especulació d?un hipotètic veto d?altres països al futur Estat català una raó per mantenir-se dins l?arruïnat i immòbil Estat espanyol. Ja ho veurem, això del veto. Sobretot si el practiquen països que necessiten l?oxigen financer del conjunt de la UE; només faltaria que a sobre de representar un problema seriós per a l?economia del continent, esdevinguin també un problema polític. En aquestes circumstàncies em demano qui realment estaria en perill de ser exclòs de la UE.

Els catalans no som europeus de segona mà. En som ciutadans amb el mateix dret que tenen qualssevol altres, i hem de reclamar de ser atesos i escoltats com a tals; la nostra veu com a ciutadans d?Europa és només nostra, i ningú més que nosaltres no la pot representar. No som subcontractats de ningú; vam entrar a Europa per la porta gran de la història, i no en marxarem ni que volguéssim? i encara menys ni que vulguin uns tercers.

Catalunya és una vella nació europea que treballa per esdevenir un nou Estat europeu. I ho farà per la porta gran.

Fuente: GN
Autor: Carles Puigdemont